

чрез
Административен съд София - град
14 състав
до
Върховен административен съд



КАСАЦИОННА ЖАЛБА

от МОХАНАД АЛХАДЖАБ МОХАМАД
ЛНЧ: 7003491156
гражданин на Сирия
търсещ закрила
гр. София, ул. "Три уши" №11, ет.2, ап.4
чрез процесуален представител
адв. Пламен Желев, член на САК
гр. София, ул. "Узунджовска" №1, ет.3

срещу:
Решение №20883/17.06.2025 год. на
АССГ, 14 състав по
адм.д. № 3342/2025 год.

Уважаеми върховни административни съдии,

С горното решение на състав на АССГ бе отхвърлена жалбата на доверителят ми против решение на председателя на Държавната агенция за бежанците с която му бе отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по реда на ЗУБ поради липса на предпоставките предвидени в чл.8 и чл.9 и на основание чл.75, ал.1, т.2 и 4 от ЗУБ.

Така постановеното решение е неправилно поради нарушение на материално правни разпоредби, необосновано е и е постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила.

Съдът при постановяване на решението си не се е съобразил със следното:

1. Съдът е приел безкритично и без анализ на допълнителни данни от други източници, изложените в решението на ДАБ изводи, касаещи ситуацията в страната на произход на доверителят ми - Сирия.

Изводите на решаващият съд относно настоящата ситуация в Сирия, са базирани на подход, който противоречи на методологията на Агенцията на Европейския съюз в областта на убежището (EUAA), публикувана на интернет-страницата ѝ - <https://euaa.europa.eu>, изискваща цялостна преценка

на основанията за предоставяне на статут, което е свързано най-вече със събиране на доказателства от повече от един източник и анализирането им в количествено и качествено отношение.

В решението е използвана информация посочена единствено в справки, изготвени от ДАБ.

Анализът на изложената в решението обстановка в Сирия е непълен и не са отчетени настъпилите след постановяване на административният акт реални събития в държавата на произход.

Решаващия състав на АССГ не е съобразил актуалната информация относно страната на произход на кандидата поради която е дължим извод, че спрямо молителя е налице основание за предоставяне на закрила по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ

От различни доклади на правителствени и неправителствени агенти може да се направи извод, че ситуацията в Сирия сочи наличие на въоръжен конфликт.

Източници на подобна информация са:

1. Информация от HRW – Human Rights Watch (Автор) в Световен доклад за 2025 – Сирия от 16 януари 2025 г.

2. Доклад на ACCORD – Австрийски център за изследване и документация на страните на произход и убежището: Сирийска арабска република – Брифинг за страната, публикуван на 27 март 2025 г. на Интернет страница <https://www.ecoi.net/en/countries/syrian-arab-republic/briefing/>.

3. Доклад от 3 април 2025 г. относно ситуацията със закрилата (връщане; уязвими групи и риск от изключване; задържане и бивши задържани; къща, земя и собственост; мини и неексплодирани боеприпаси; защита на цивилни и вътрешно разселени лица) (към март 2025 г.), GPC – Глобален защитен клъстер (Автор) Сирийска арабска република

4. Кратка актуализация на последните развития (сигурност, политика, икономика) в избрани държави, вкл. Сирийска арабска република от 17 март 2025 с автор BAMF – Федерална служба за миграция и бежанци, Германия,(от страницасоi.net)

5. Кратка актуализация на последните развития (сигурност, политика, икономика) в избрани държави, вкл. Сирийска арабска република от 7 април 2025 с автор BAMF – Федерална служба за миграция и бежанци, Германия,(от страницасоi.net)

6. Кратка актуализация на последните развития (сигурност, политика, икономика) в избрани държави, вкл. Сирийска арабска република от 14 април 2025 с автор BAMF – Федерална служба за миграция и бежанци, Германия,(от страницасоi.net)

7. Доклад на АЕСОУ (EUAА), достъпен на интернет страницата на АУЕС, от началото на месец април 2025 г. на електронен адрес: [интернет

адрес]. В глава 4, от страница 61 до страница 92 са изложени данни последните тенденции в областта на сигурността в Сирия

8. Периодичен доклад от 3 април 2025 на ВКБООН – Върховен комисар на ООН за бежанците (автор) - Регионална флаш актуализация #21(от страницасoі.net)

Актуалната ситуация в страната на произход на кандидата отговоря на тълкуването, дадено в Решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело С-285/12, Diakite: "Съществуването на "въоръжен конфликт" трябва да бъде признато с оглед прилагането на тази разпоредба, когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт, който няма международен характер по смисъла на международното хуманитарно право, и без интензитетът на въоръжени сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта да са предмет на преценка, отделна на степента на насилие, съществуващо на въпросната територия".

Наличието на такива въоръжени групировки, които се сблъскват помежду си на територията на цялата страна, без да се подчиняват на конституционната декларация на HTS, се потвърждава от всички цитирани по-горе официални източници на информация за Сирия.

По силата на т. 39 от Решение на Съда от 10 юни 2021 г. по дело С-901/19 както по същество отбелязва генералният адвокат в точка 56 от заключението си понятието "тежки и лични заплахи" срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила по смисъла на член 15, буква в) от Директива 2011/95 трябва да се тълкува разширително.

Така, за да се определи дали съществуват "тежки и лични заплахи" по смисъла на член 15, буква в) от Директива 2011/95, се изисква да се вземат предвид всички релевантни обстоятелства по случая, и по-специално на тези, които характеризират положението в страната на произход на молителя (т. 40). Всъщност, що се отнася до молба за международна закрила, подадена на основание член 15, буква в) от Директива 2011/95, макар в тази молба да не се посочват доказателства, присъщи за положението на молителя, от член 4, параграф 3 от същата директива следва, че преценяването на такава молба трябва да бъде извършено за всеки отделен случай, при което трябва да се вземат предвид редица елементи (т. 41).

Сред тези елементи фигурират по-специално съгласно член 4, параграф 3, буква а) от посочената директива "всички относими факти, свързани с държавата на произход в момента на вземането на решение по молбата" (т. 42).

По-конкретно, както по същество отбелязва генералният адвокат в точки 56 и 59 от заключението си, може също така да се отчетат интензитетът на въоръжените сблъсъци, равнището на организираност на участващите въоръжени сили и продължителността на конфликта като обстоятелства, които се вземат предвид при преценката на реалната опасност от тежки посегателства по смисъла на член 15, буква в) от Директива 2011/95 (вж. в този смисъл решение от 30 януари 2014 г., *Diakité*, C-285/12, EU:C:2014:39, т. 35), както и други елементи, като географския обхват на положението на безогледно насилие, действителното местоназначение на молителя в случай на връщане в съответната страна или съответния регион и евентуалното умишлено насилие срещу цивилното насилие, извършено от враждуващите страни (т. 43).

Видно от диспозитива решението по дело C-901/19 е прието, че член 15, буква в) от Директива 2011/95 трябва да се тълкува в смисъл, че за да се определи дали съществуват "тежки и лични заплахи" по смисъла на тази разпоредба, се изисква извършването на цялостна преценка на всички обстоятелства в конкретния случай, и по-специално на тези, които характеризират положението в страната на произход на молителя.

В решение от 28 юни 2011 г. по дело *Sufi и Elmi* с/у Обединеното кралство (CE:ECHR:2011:0628JUD000831907, § 241) ЕСПЧ е имал повод да посочи критерии припреценка на общата ситуация в дадена страна по произход: първо, дали страните в конфликта наемат методи и тактики на водене на война, които увеличават риска от цивилни жертви или директно са насочени към цивилни; второ, дали използването на такива методи и/или тактики е било широко разпространено сред страните в конфликта; трето, дали боевете са били локализирани или широко разпространени; и накрая, броят на цивилните, убити, ранени и разселени в резултат на боевете. Тези критерии не трябва да се разглеждат като изчерпателен списък, който да се прилага във всички бъдещи случаи.

Според т. 59 от Заключение на генералния адвокат P. Pikamäe, представено на 11 февруари 2021 г., по дело C-901/19 (с позоваване на решение на ЕСПЧ от 28 юни 2011 г. по дело *Sufi и Elmi*): За да изведе тези критерии, Европейският съд по правата на човека се позовава пряко на решение на британския съд по убежището и имиграцията. В това отношение националните съдилища съчетават различни фактори, за да измерят степента на насилие, засягащо съответната страна или съответния регион. При прегледа на съдебната практика на няколко държави членки са взети предвид също броят на починалите и ранените цивилни жертви в съответните географски зони, предизвиканите от въоръжения конфликт придвижвания, методите и тактиките на водене на война, както и последиците от тях за цивилните лица, нарушенията на правата на човека,

способността на държавата или на организациите, осъществяващи контрол върху съответната територия, да защитят цивилните лица и оказваната от международните организации помощ. Голямото разнообразие на разглежданите от националните органи критерии показва, че методът на цялостна преценка е възприет от повечето национални органи при произнасянето им по молба за субсидиарна закрила, съответстваща на хипотезата по член 15, буква в) от Директива 2011/95. Този цялостен и динамичен подход предполага извършване на кръстосан анализ на съвкупността от събраните от националните органи относими данни. С други думи, посочените при подаване на молбата за субсидиарна закрила обстоятелства не трябва да се разглеждат поотделно, а да се съчетават помежду си, за да се определи съществуването на тежки и лични заплахи по смисъла на член 15, буква в) от Директива 2011/95.

Решаващият съд не е взел предвид при постановяване на решението си релевантна практика на ЕСПЧ и СЕС по приложението на чл. 3 от ЕКПЧ и член 15, буква в) от Директива 2011/95, че по приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ приоритет следва да се даде на актуалната ситуация в страната на произход на кандидата, по отношение на която да се извърши цялостна и съвкупна преценка, т.е. при съобразяване на всички аспекти, относими към живота и сигурността на цивилни лица, свързани с накърняване на техни основни права по смисъла на чл. 1, чл. 4 и чл. 19, пар.2 от Хартата на основните права в ЕС, гарантиращи зачитането на абсолютното право на човешко достойнство, на абсолютната забрана за нечовешко или унижително отношение или наказание, включително при връщането му в страната на произход.

Считам, че разбирането на Съдът на Европейския съюз за "обща опасност" е сходно с признаването в съдебната практика на Европейския съд по правата на човека във връзка с член 3 от ЕКПЧ на възможността да се твърди, че дадено лице е изложено на реална опасност от тежки посегателства просто поради присъствието му в ситуация, характеризираща се с изключително висока степен на насилие и реална заплаха за ограничаване на негови основни човешки права.

В Ръководство, издадено от Европейската служба за подкрепа в областта на убежището са цитирани две съдебни решения относно следните фактори, които трябва да бъдат взети под внимание при преценяване на нивото на насилие: смърт и наранявания сред цивилното население в резултат на битки, включително възможна времева динамика на броя на смъртните случаи и нараняванията, брой на вътрешно разселените лица, основни хуманитарни условия в центровете за разселени лица, включително снабдяване с храна, хигиена и безопасност, и степен на "провал на

държавата" в гарантирането на основна материална инфраструктура, ред, здравеопазване, снабдяване с храна, питейна вода.

В случая, макар броят на гражданите жертви от конфликта в Сирия да не е изключително висок, то наличието на опасност от въоръжени сблъсъци, обсъдено съвкупно с многомилionen брой на вътрешно разселени лица, липсата на основни хуманитарни условия при безпрецедентна хуманитарна криза, включително по снабдяване с храна, хигиена и безопасност, до степен на "липса на държавност" в гарантирането на основна материална инфраструктура, ред, здравеопазване, снабдяване с храна, питейна вода, може да се направи извод за изпълнение на предпоставките по член 15, буква в) от Директива 2011/95 към моментната ситуация в страната на произход.

Според мотивите в т. 40 на Решение на СЕС от 9 ноември 2023 г. по дело С-125/22: Що се отнася, второ, до посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директива 2011/95, което се изразява в "тежки и лични заплахи срещу живота или личността" на молителя, следва да се отбележи, че посочената разпоредба обхваща една "по-обща опасност" от посегателство, в сравнение с посочените в букви а) и б) от същия член.

По този начин се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на гражданско лице, отколкото определени насилие.

Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на въоръжен конфликт, която поражда "безогледно насилие", което предполага, че насилието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение и тяхната самоличност, когато степента на такова насилие достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че гражданско лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените тежки заплахи (вж. в този смисъл решение от 10 юни 2021 г., Bundesrepublik Deutschland (Понятие тежки и лични заплахи), С-901/19, EU:C:2021:472, т. 26 и 28 и цитираната съдебна практика).

Считам, че отизложеното следва, че при извънредни ситуации, като описаната в предходната точка от настоящото решение, установяването дали съществува опасност от "тежки и лични заплахи" по смисъла на член 15, буква в) от Директива 2011/95 не е обвързано от условието търсещият субсидиарна закрила да представи доказателство, че той е конкретно засегнат поради присъщи на неговото лично положение обстоятелства (вж. в този смисъл решения от 17 февруари 2009 г., Elgafaji, С-465/07, т. 43 и цитираната съдебна практика, и от 10 юни 2021 г., Bundesrepublik Deutschland (Понятие тежки и лични заплахи), С-901/19, т. 27).

Съдът не неправилно е преценил, че е налице необходимост от доказване на "личен" елемент на посегателство при основанието по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според Решение от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/07 Elgafaji член 15, буква в) от Директивата във връзка с член 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи.

ИСКАНЕ: С оглед гореизложеното уважаеми върховни административни съдии, Ви моля да постановите решение по силата на което да отмените Решение №20883/17.06.2025 год. на АССГ, 14 състав по адм.д.№ 3342/2025 год. със законните от това последици.

Особено искане: Моля на основание чл.4 от ГПК във връзка с чл.14 ал.2 от АПК за съдебното заседание на доверителят ми да бъде назначен преводач от арабски език тъй като не владее български език.

Приложение: препис от касационната жалбата за ответната страна

С уважение:

